

Ich danke allen, die meine Träume belächelt haben.

Ich danke allen, die meine Träume belächelt haben. Sie haben meine Fantasie beflügelt!

Ich danke allen, die mich in ihr Schema pressen wollten.

Sie haben mich den Wert der Freiheit gelehrt.

Ich danke allen, die mich belogen haben. Sie haben mir die Kraft der Wahrheit gezeigt.

Ich danke allen, die nicht an mich geglaubt haben.

Sie haben mir zugemutet, Berge zu versetzen.

Ich danke allen, die mich abgeschrieben haben. Sie haben meinen Trotz geschürt.

Ich danke allen, die mich verlassen haben. Sie haben mir Raum gegeben für Neues.

Ich danke allen, die mich verraten und missbraucht haben.

Sie haben mich erwachsen werden lassen.

Ich danke allen, die mich verletzt haben. Sie haben mich gelehrt, im Schmerz zu wachsen.

Ich danke allen, die mich verwirrt haben. Sie haben mir meinen Standpunkt klar gemacht.

Vor allem aber danke ich all denen, die mich lieben, so wie ich bin.

Sie geben mir die Kraft zum Leben! Danke. (Paolo Coelho)

Kristusove roke in noge

V času vojne v Koreji so vojaki bombardirali neko majhno vas in pri tem je granata zadela tudi kip Kristusa, ki je stal pred vaško cerkvijo. Ameriški vojaki so kip zopet sestavili in ga postavili na njegovo mesto. Le Kristusovih rok niso našli. Duhovnik je imel zamisel, da bi kip pustili brez rok in zapisali pod kip: «Kot vidiš, nimam rok, zato mi posodi svoje!» Te besede imajo tudi za nas ljudi v današnjem času močno veljavo. Lahko bi rekli: Kristus nima rok, razen naših, s katerimi lahko pomagamo ljudem v stiski. Kristus nima nog, razen naših, s katerimi lahko obiščemo bolne in zapuščene ljudi. Kristus nima ušes, razen naših, da prisluhnemo žalostnemu in osamelemu človeku. Kristus nima jezika, razen našega, s katerim lahko spregovorimo besede razumevanja in ljubezni in damo pogum tistim, ki tavajo v temi. Jezus je izbral svoje učence, da bi kot njegove priče ponesli veselo oznanilo v širni svet. To naročilo velja tudi za nas vse, saj ima vsak posamezen izmed nas svoje poslanstvo v družini, na delovnem mestu in v svojem življenjskem okolju. To poslanstvo lahko živimo tako, da se z vero predamo vsakodnevni nalogam in na ta način poskušamo odgovoriti božjemu klicu. Zato dajmo Jezusu na razpolago svoje roke, svoje srce in svoj jezik, skratka svoje življenje, da bo po naših besedah in dobrodušnih dejanjih prinašal v temino sveta luč in upanje.